

РЕШЕНИЕ

№ 40635

гр. София, 04.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10711** по описа за **2025** година докладвано от съдия Вената Кабурова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е във връзка с подадена касационна жалба от за председателя на Комисията за противодействие на корупцията (КПК) чрез юрк. А. М. срещу решение № 3037/11.08.2025 г. по НАХД № 12399/2024 г. по описа на СРС, НО, 144 с-в, с което е отменено НП № КПК-НП-246/23.07.2024 г., издадено от председателя на КПК, с което на И. И. Н. на основание чл. 115, ал. 1 от ЗПК е наложено наказание „глоба“ в размер на 1000 лева за извършено нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК.

В касационната жалба се излагат доводи за незаконосъобразност на постановения съдебен акт поради нарушение на материалния закон. Подчертава се, че изпращаните декларации по реда на ЗПКОНПИ (отм.) от И. Н. в период, в който не е имал качество на лице, заемащо публична длъжност, не може да се приеме за изпълнение на възникнало година и половина по-късно задължение за подаване на декларации. От една страна И. Н. не е бил задължено лице по чл. 6, ал. 1, т. 46 от ЗПКОНПИ, а от друга КПКОНПИ не е имала задължение да обработи и анализира тези декларации по предвидения в закона ред, поради това, към датата, на която И. Н. е придобил по силата на закона качеството на лице заемащо публична длъжност по чл. 6, ал. 1, т. 51 от ЗПК, е следвало да изпълни и задължението си за подаване на встъпителна декларация пред КПК.

Ответникът по касация – И. Н. чрез адв. Н. оспорва касационната жалба като неоснователна, претендират сторените по делото разноски. В писмено становище по делото посочва, че е невярно твърдението в процесното НП, че в качеството си на управител на „Комплексен

онкологичен център – Велико Търново“ ЕООД И. Н. не е бил задължено лице по см. на чл. 6, ал. 1, т. 46 от ЗПКОНПИ (отм.), тъй като този център не представлявал лечебно заведение за болнична помощ по см. на чл. 9 от Закона за лечебните заведения. Твърди се, че „Комплексен онкологичен център – Велико Търново“ ЕООД е лечебно заведение за болнична помощ съгласно разпоредбите на чл. 10, т. 3б и чл. 26б от ЗЛЗ и като такова е сключил договори с НЗОК за оказване на болнична помощ по клинични пътеки и извършване на амбулаторни процедури. Акцентира се върху обстоятелството, че д-р И. Н. не е представител на общината в орган на управление или контрол на търговско дружество с общинско участие в капитала, поради което не попада в кръга на задължените лица по т. 51 на чл. 6 от ЗПК.

Представителят на СГП дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XXVIII касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

От фактическа страна е установено, че към дата 06.10.2023 г. (влизането в сила на ЗКП) И. Н. бил управител на „Комплексен онкологичен център – Велико Търново“ ЕООД с едноличен собственик на капитала - [община], въз основа на сключен Договор за управление и контрол на еднолично дружество с ограничена отговорност с общинско участие от 10.11.2022 г. И. Н. бил задължено лице по § 2, ал. 2 вр. с ал. 1, т. 3 от ДР на ЗПКОНПИ (отм.), в качеството на управител на общинско предприятие и е бил длъжен да подаде встъпителна декларация за имущество и интереси в едномесечен срок от заемането на длъжността, пред органа по избора или назначаването. Независимо от това, на 06.12.2022 г. И. Н. изпратил в КПКОНПИ встъпителна декларация за имущество и интереси по чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ в рамките на едномесечен срок от заемането на длъжността. Същият депозирал и ежегодни декларации за имущество и интереси, като ги изпращал в КПКОНПИ съответно на 15.05.2023 г. и в КПК на 29.04.2024 г.

На 22.01.2024 г. инспектор в дирекция „Публичен регистър“ при КПК, извършил проверка на получените и вписаните в регистрационните дневници декларации за имущество и интереси на лицата, които били задължени да подават такива декларации. При извършената проверка било констатирано, че И. Н., в качеството си на задължено лице, заемащо публична длъжност по чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК, не бил подал пред КПК, на основание чл. 52, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК, встъпителна декларация за имущество и интереси в едномесечен срок, считано от 06.10.2023 г. – датата на влизане в сила на ЗПК, т.е. до 06.11.2023 г. Предвид това на 22.01.2024 г. до него било изпратено писмо с изх. № КПК- 1182/22.01.2024 г., съдържащо покана да се яви лично на 29.01.2024 г. в 15:30 ч. в дирекция „Публичен регистър“ на КПК, в [населено място], за съставяне и връчване на АУАН. Писмото не било получено от И., поради което на 29.01.2024 г. в 16:55 часа същият бил уведомен по телефона, че следва да се яви за съставяне и връчване на АУАН в посочените време и място, като заявил, че желае актът да бъде съставен в негово отсъствие, на датата, за която е бил поканен и да му бъде изпратен за връчване чрез органите на общинската администрация. За проведения разговор бил съставен констативен протокол с втр. № КПК-1182-1/29.01.2024 г.

На 29.01.2024 г. в отсъствие на И. Н., на основание чл. 40, ал. 2 от ЗАНН и в присъствието на двама свидетели, бил съставил АУАН № КПК-АУАН-ПР-222, с който било повдигнато

административнонаказателно обвинение за извършено нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК.

С писмо изх. № КПК-1182-2/15.02.2024 г. съставеният акт за установяване на административно нарушение бил изпратен за връчване на И. Н. чрез общинската администрация по местоживееене. Актът бил връчен на 17.05.2024 г. На 22.05.2024 г., И. Н. депозирал писмено възражение срещу АУАН, като към възражението приложил подадената от него встъпителна и ежегодна декларации за имущество и интереси, изпратени в КПКОНПИ съотв. КПК на 06.12.2022 г. и на 15.05.2023 г.

Въз основа на съставения АУАН на 23.07.2024 г. председателя на Комисия за противодействие на корупцията, издал обжалваното наказателно постановление № КПК-НП-246/23.07.2024 г., с което наложил на И. Н. на основание чл. 24, ал. 1, чл. 53 във вр. с чл. 27 от ЗАНН и чл. 115, ал. 1 от ЗПК административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лв. за извършено нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК.

За да постанови своето решение и да отмени оспореното наказателно постановление, въззивният съд приел, че с влизане в сила на ЗПК за И. Н. не е възникнало задължение по чл. 52, ал. 1, т. 1 от ЗПК, тъй като подаването на такава декларация е дължима в едномесечен срок от заемането на съответната публична длъжност, а не от влизане в сила на ЗПК по отношение на лицата, заемащи такива длъжности от преди влизане в сила на разпоредбите на ЗПК. Такова задължение не било предвидено в ЗПК, като не могло да се изведе чрез тълкуване на нормативната уредба (вкл. § 4 от ПЗР на ЗПК).

Оспореното решение на СРС е правилно като краен резултат, но с други мотиви досежно незаконосъобразността на процесното наказателно постановление, а именно:

Правилно в решението на въззивния съд е посочено, че „Комплексен онкологичен център – Велико Търново“ ЕООД, чиито управител е И. Н., не представлява лечебно заведение за болнична помощ по см. на чл. 9, ал. 1 от ЗЛЗ, а е отделен вид лечебно заведение, поради което и неговия управител не попада в категорията на лицата, заемащи публична длъжност по чл. 6, ал. 1, т. 46 от ЗПК (и ЗПКОНПИ отм.), а именно - управителите и изпълнителните директори на лечебните заведения за болнична помощ, които се финансират от бюджета на Националната здравноосигурителна каса и/или от държавния или общинския бюджет.

Санкционираното лице, обаче, не попада и в категорията на задължените лица, заемащи публична длъжност по т. 51 от същата разпоредба, както неправилно е посочено в оспореното НП. Съгласно цитираната точка, задължени лица, заемащи публична длъжност са и представителите на държавата или на общините в органите на управление или контрол на търговски дружества с държавно или общинско участие в капитала. И. Н., обаче, не е представител на общината в „Комплексен онкологичен център – Велико Търново“ ЕООД, тъй като „представител на общината“ и „управител“ в случая са два различни субекта.

Съгласно чл. 15, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за упражняване правата на собственост в търговски дружества, участието в граждански дружества и сключването на договори за съвместна дейност от [община] (Наредбата), Великотърновски общински съвет, като упражняващ правата на едноличния собственик на капитал в едноличните дружества с ограничена отговорност, има правомощия да: т. 1 образува, преобразува и прекратява дружеството и избира представителите на общината в управителните му органи;(.....) т. 13 избира управителя, определя възнаграждението му и го освобождава от отговорност. В този смисъл И. Н. е назначен именно на длъжност „управител“ на онкологичния център, а не като „представител на общината“. В Наредбата са предвидени отделни разпоредби, уреждащи задълженията на представителите на [община] в търговските дружества с общинско участие в капитала (чл. 27 и чл. 28).

Следва да се отбележи, че в АУАН е посочено, че лицето е административнонаказателно

отговорно по реда на ЗПК, тъй като е задължено да подава декларация за имущество и интереси на основание чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК, докато в НП като основание за ангажиране отговорността на ответника по касация е посочен чл. 6, ал. 1, т. 51. В случая е допуснато съществено нарушение, тъй като се засяга правото на защита на наказаното лице да разбере въз основа на коя точно разпоредба е възникнало задължението, за чието неизпълнение същият е санкциониран.

При така изложените съображения и поради липсата на основания по чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348, ал. 1 от НПК касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а оспореното съдебно решение като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила. При този изход на спора на ответника по касация се дължат сторените за тази инстанция разноски, претендирани в срока за това и доказани с договор за правна защита и съдействие, видно от който процесуалното представителство е уредено по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата – съгласно който адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на роднини, близки или на друг юрист, като в този случай и съобразно ал. 2 на същата разпоредба съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. С оглед на това и на основание чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 възнаграждението следва да бъде определено в размер на 400 лева.

С оглед изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XVIII-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3037/11.08.2025 г. по НАХД № 12399/2024 г. по описа на СРС, НО, 144 с-в.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията да заплати на адвокат Г. Х. Н., личен номер [ЕГН] сумата в размер на 400 /четиристотин/ лева разноски по делото. Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: